

„Bravo!” húdis sôbber B. minno jutto peale, andis mulle kát ja útles: „Mis praego neist head rákisite, sedda tahhan minna tðeks tehha. — Teie teate, et ma enne Peterburgis kúllasep-meister ollin, ja kui mo terwís wae- sekš jái, andsin ammeti poea holeks ja tul- lin sia omma terwist kohhendama. Seal sain úhhe nore, wáCCA hásti öppetud faupmehhega eßsite tuttawaks, párrast sôbraks ja wimaks nisugguseks sôbraks, mis ennam, kui mitme wenna sôbrus.

Selle sôbraga ollime moslemad úhhe wðe- raspeo peale passutud. Ta olli muido ifka kaunis rómus ja luštlinne, agga seal olli tem- ma ni kurw, nago ollekš ta omma armsaid wannemid tagga leinanud, et mul temma pá- rast úšna halle meel olli. Muido, kui ta kúss- sagil wðeraspeul olli, laulis ta imme wáart paljo rómolikko laulusi, heitis nalja ja teggi keik tembus, et keik rðómsad woissid olla, ag- ga mis temmal sekord weaks olli, fest ei sa- nud minna arro. Agga mitte úfsi temma, waid fa úks prisë noor naesterahwas, sedda

ma enne ollin náinud nisamma luštisjé ja rðómsa melelisjé ollewad, kui mo sôbber, náhti tánnna sellesamma waewa foorma ai ollewad. Se teggi minnogi meelt furwaks, — láksin nore naesterahwa jure, párrisin, mis aßsi ted- da nenda piddi waewama, útlesin ka: Teie, mo aus preili, teie ja mo sôbber Íwan ollete nenda furwad, nago ollekš teil kes teab mis súddame peal.”

„Kust teie sedda tunnete?” kússis preili.

„Teie móllematte lahke meel ja rðóm on teist tánnna soutumaks faddund, mis aßsi se on, mis teie súddamid waewab?” kússisin minna.

„Oh Jummal!” óhtas temma ja erni wessi jocksis temmal palgid móda mahba.

„Pange mitte pahhaks”, útlesin ma, „et ma sedda teie kåest kússisin, ma tahhaks hea melega sedda rasket kattet teie falla aßja pealt árra wóttja ja teid jálle rðmolisseks tehha.”

Ta haffas mo kåest kiinni, wiis mind úhte isseárralikko kambri, kus feddagí nággemas egga kuulmas polnud ja útles: „Teile, kui Íwani trui sôbrale woin ma omma súddame